

PHẦN IV

Vừa về đến nhà, Hoàng My đã bị vú chặn ngay cổng:

- Hình như ba mẹ con đang chờ con đó.

Hoàng My nhú mày:

- Vú biết chuyện gì không?

Bà Vú vừa đóng cổng vừa lắc đầu:

- Vú không biết.

Hoàng My vào đến phòng khách thì gặp ông bà Thái Hoàng đang ngồi:

- Con đi đâu vậy?

Hoàng My nhoèn miệng cười:

- Con lại nhà nhỏ Chi chơi. Có chuyện gì không mẹ?

Ông Thái Hoàng lên tiếng:

- Con học sao rồi?

- Dạ cũng được.

- Ba muốn con đi du học. Con nghĩ sao?

Hoàng My chớp mắt:

- Con học ở đây cũng được mà.

Ông Thái Hoàng nhú mày:

- Đừng cãi lời ba, ba chỉ muốn tốt cho con thôi. Ba đang làm thủ tục, con chuẩn bị đi.

Hoàng My ảm ức:

- Con không đi đâu. Chỉ đi du lịch một tháng mà con buồn khiếp rồi, nói chi qua bên đó học.

Bà Thái Hoàng vuốt tóc con gái, mỉm cười:

- Rồi con sẽ quen thôi. Với lại có các cậu ở bên ấy, con sợ gì chứ?

Hoàng My bướng bỉnh:

- Nhưng con học ở đây rồi mà.

- Thì xin nghỉ. Cậu con cũng đã thu xếp cho con bên đó rồi.

Ông Thái Hoàng nói dứt khoát:

- Không nói nữa, ba đã quyết định rồi.

Hoàng My bật khóc:

- Con không đi đâu, con không muốn xa ba mẹ.

Bà Thái Hoàng bật cười:

- Nếu rảnh ba mẹ sẽ qua thăm con, chịu không?

Hoàng My quệt mắt:

- Con không muốn đi. Học ở đây, con cũng làm việc được mà.
- Nhưng bằng đại học ở nước ngoài người ta xem trọng hơn. Ba sẽ không chiều con lần này đâu.

Bà Thái Hoàng do dự:

- Hay anh cho con nó một thời gian đi!

Ông Thái Hoàng như cố nén giận:

- Không ai như nó, được cưng chiều riết rồi quen. Ba sẽ cho con thời gian để chuẩn bị chứ không phải để cãi lời ba mẹ, nghe không?

Hoàng My khóc râm rút, cô đứng lên đi vội về phòng mình.

Tuần sau Diễm Chi rủ cô đi lại ký túc xá để kiểm Phong, thằng Duy đã về quê nên nhắn với Phong tuần sau mới học tiếp. Hoàng My và Chi len lỏi qua các dãy phòng, đi đến đâu thì cứ bị nhìn đến đó làm hai cô đâm ngượng. Cuối cùng Diễm Chi và cô cũng tìm được phòng của Phong. Gặp hai cô, cả đám cứ đứng ngẩn ra như không tin vào mắt mình. Bình là lẳng xăng nhất, My thấy buồn cười khi thấy Bình đùa mớ quần áo dơ và sách vở vào gầm giường, giả là:

- Phòng chật và bẽ bộn quá. Hoàng My và Chi thông cảm nhé!

Hai cô mỉm cười ngồi xuống hai cái ghế độc nhất trong phòng. Bình vội hỏi:

- Hoàng My và Chi đến chắc có chuyện gì phải không?
- Có chuyện mới đến được hả? Vậy tụi em về.

Bình quýnh quýnh nhăn mặt:

- Đừng làm khó anh chứ Chi. Anh hỏi thật lòng mà.

Chi bật cười:

- Em đùa thôi. Em đến tìm anh Phong.

Lâm Phong mặc áo xong, bước đến ngồi đối diện:

- Duy về quê rồi, tuần sau anh Phong hãy đến dạy nhé!

Phong gật đầu rồi hỏi:

- Tìm phòng tụi anh khó không?
- Cũng không có gì vì hỏi tụi anh ai cũng biết cả.

Bảo ngồi trên giường, chột lên tiếng:

- Hai em đến đúng lúc thật. Hôm nay là sinh nhật của thằng Phong đây.

Hai cô tròn mắt nhìn Phong:

- Thật không?

Bình nhanh nhẹn:

- Thật mà. Tụi anh chuẩn bị đòi nợ nó nè.

Diễm Chi khẽ cười:

- Sinh nhật mà anh Bình nói kỳ quá, coi chừng anh Phong xui cả năm đây.

Phong lắc đầu khẽ cười:

- Thằng Bình nói được rồi, em thêm vào chắc anh xui cả năm thật quá!

Cả nhóm bật cười, Bình nhìn Hoàng My:

- Nếu hai em không chê thì tụi anh xin mời đi cùng.

Hoàng My khẽ cười:

- Sinh nhật anh Phong sao anh lại mời?

Phong mỉm cười nhìn cô:

- My và Chi không từ chối chứ?

Diễm Chi nhăn mặt như suy nghĩ:

- Nếu tụi em không đến chắc anh Phong không mời đâu.

Phong gật đầu thẳng thắn:

- Có thể, nhưng không phải vì không thích mà là sợ...

Hoàng My cắc cóc:

- Anh Phong sợ gì?

Phong nhún vai:

- Sợ hai người chê thức ăn đạm bạc của tụi anh.

Diễm Chi hơi giận:

- Anh nghĩ tụi em vậy hả?

Phong khẽ cười:

- Bây giờ thì không.

Chi lờm anh một cái:

- Tha cho anh đó.

Phong vừa dứt câu thì Thúy Ngọc bước vào. Thấy hai cô, Ngọc cứ đưa mắt nhìn. Bình vội lên tiếng:

- Vậy đi được chưa? Trễ quá rồi.

Cả nhóm kéo nhau vào một quán gần đó. Bình lúc nào cũng kề bên Hoàng My làm cô thấy ngại thật sự, cái cách cố ý gán ghép của nhỏ Chi làm cô giận ghê gớm, nó cứ vô tư cười nói với mọi người mà bỏ mặc cô ngồi bên cạnh Bình. Đối diện với cô là Phong và Thúy Ngọc, My thấy khổ sở vô cùng vì không biết nhìn đi đâu, không hiểu sao cô không thích nhìn sự thân thiết của họ. Cuối cùng buổi tiệc cũng chấm dứt. Bình quay qua cô khi cả hai đã ra khỏi quán:

- Khuya rồi, để anh đưa Hoàng My và Chi về.

Diễm Chi đứng gần đó quay qua:

- Anh có say không?

Bình bật cười:

- Chỉ có vài ly bia mà say gì. Anh sẽ hộ tống hai em về nhà an toàn.

Diễm Chi lè lưỡi:

- Em thấy anh Bình là uống nhiều nhất đấy.

Hoàng My mỉm cười nhìn Chi đang loay hoay tìm khóa xe:

- Giờ này chưa khuya lắm, tụi em về được rồi, khỏi phiền anh Bình.

Phong tự nãy giờ không nói gì. Anh nhìn đồng hồ rồi nói:

- Bình nói đúng, để tụi anh đưa về.

Nói rồi Phong quay qua mọi người:

- Tụi bây với Ngọc về trước đi. Tao với thằng Bình đưa My và Chi về.

Đợi mọi người đi xong, Phong mới quay qua hai cô:

- Chúng ta đi thôi.

Diễm Chi chúm chím cười:

- Vậy anh Phong chở em đi, anh Bình chở nhỏ My.

Bình hớn hờ ra mặt khi nghe Diễm Chi nói, Hoàng My nói nhanh:

- Không cần đâu, nếu mà mệt thì để tao chở.

Phong khẽ cười:

- Thôi được rồi, My để Bình chở đi. Khuya rồi, tụi anh chạy an toàn hơn.

Hoàng My giận âm ỉ, cô quyết định sẽ không thèm nói chuyện với nhỏ Chi nữa và đây sẽ là lần cuối cùng cô đi thế này. Cô rất không muốn dây dưa với những tình cảm mình không thích, nhất là gây ra những sự hiểu lầm không đáng.

Vài ngày sau Hoàng My vừa từ trường bước ra thì gặp Bình đứng đón, Diễm Chi khẽ liếc qua cô nhưng không nói gì, có lẽ vì cô đã nỏ nhỏ một trận vào mấy hôm trước. Bình mỉm cười bước về phía hai người.

- Anh Bình đi đâu vậy?

Bình khẽ cười:

- Đến để hộ tống hai em. Tình nguyện đây.

Diễm Chi nhấp nháy mắt:

- Nhưng tụi em không cần.

Bình hơi bối rối:

- Đã bảo anh tình nguyện kia mà.

Diễm Chi leo lên xe của mình:

- Em có việc gấp nên phải về, hai người về sau nhé!

Nói rồi nó phóng xe đi, Hoàng My không thấy giận mà chỉ thấy buồn cười. Nó đi như vậy cũng tốt, vì cô cần nói chuyện với Bình.

- My rảnh không? Anh mời em uống nước được chứ?

Hoàng My gật đầu. Cả hai băng qua quán đối diện với trường của cô. Ngồi đối diện nhau, My biết Bình đang say sưa ngắm mình, khi cô ngược lên nhìn thẳng vào anh thì Bình hơi mất tự nhiên, anh khẽ quay đi. Hoàng My thấy hết nhưng cô vẫn thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Bình:

- Hôm nay anh Bình không học hả?

Bình khẽ cười hiền:

- Anh vừa thi xong nên còn trong thời gian được nghỉ.

Hoàng My khẽ cười:

- Anh đến trường chắc có chuyện gì để nói với em phải không?

Hoàng My nhìn sự bối rối của Bình.

- Anh nghĩ là em hiểu.

Hoàng My gật đầu thẳng thắn:

- Em hiểu và em cũng rất quý anh nhưng đó là tình cảm anh em, ngoài ra không có gì khác, anh Bình ạ!

Bình hơi mất tự chủ, đôi mắt đầy sự tuyệt vọng:

- Em rất thẳng thắn. Anh thích điều đó. Anh biết nếu muốn có em sẽ không dễ dàng gì, nhưng anh chấp nhận tất cả và chuẩn bị tâm lý cho những điều tồi tệ nhất rồi, cho nên anh sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc.

Hoàng My nhìn Bình:

- Anh đừng như vậy, em không muốn chúng ta đều khó xử. Em cần sự rõ ràng.

- Anh cũng vậy, em cứ làm những gì mình cho là đúng và anh cũng thế. Nhưng anh hứa sẽ không làm cho em phải khó xử.

Hoàng My khẽ thở dài:

- Nếu anh nói thế, em cũng không còn gì để nói, nhưng em cần khẳng định một lần nữa em sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình.

Bình không nói gì, anh đọc thấy trên gương mặt Hoàng My sự điềm tĩnh, sắt đá, và anh hiểu một điều là mọi cánh cửa để vào trái tim cô đã bị đóng chặt. Anh không thấy giận khi cô quá thẳng thắn để từ chối tình cảm của mình mà thậm chí càng thấy bị cô cuốn hút hơn.

Sau khi nói chuyện rõ ràng với Bình, My thấy nhẹ nhàng đôi chút nhưng bên cạnh đó là sự bứt rứt khi nghĩ về Phong, kỷ niệm về đêm ở bờ biển vẫn còn trong trí nhớ nhưng bây giờ cô không tìm thấy được một Lâm Phong như thế nữa. Nó như một giấc mơ đi qua và sẽ không bao giờ trở lại.

Tháng sau Hoàng My tình cờ gặp Phong trong buổi sinh nhật của nhỏ bạn. Cô không ngờ gặp Phong tại nơi này, nơi mà cô nghĩ nó hoàn toàn không phù hợp với anh. Hình như Phong đã nhận ra cô, My thấy anh đang bước đến bên bàn:

- Không ngờ gặp My ở đây? Em đi một mình à?

Hoàng My mỉm cười gật đầu:

- Anh Phong đến lâu chưa?

Phong ngồi xuống đối diện với cô:

- Anh cũng mới đến thôi.

Hoàng My đưa mắt nhìn xung quanh:

- Không ngờ năm nay nhỏ Tiên mời đông như thế, anh quen nó khi nào sao em không biết.

Phong khẽ cười:

- Lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh đến dự.

Hoàng My mỉm cười, Phong nheo mắt nhìn cô:

- Còn My? Bạn cùng lớp phải không?

My lắc đầu:

- Không phải, tụi em chỉ quen qua bạn bè thôi!

Phong gật đầu. Anh đưa mắt nhìn những người đang diu nhau trên sàn nhảy:

- Nhảy một bản nhé!

Phong chìa tay về phía cô, My hơi bất ngờ nên cứ đưa mắt nhìn anh. Hình như cô vừa bắt gặp hình ảnh của Lâm Phong hôm nào trên bờ biển. Phong khẽ cười nắm nhẹ tay cô:

- Được không?

My mỉm cười theo Phong ra sàn nhảy, cô nhận thấy Phong rất quen thuộc với môi trường này chứ không phải lạc lõng nhưng cô đã nghĩ.

- Sao lâu rồi không thấy My đến nhà Chi?

Hoàng My chớp mắt:

- Em bận.

Cô nghe tiếng Phong khẽ cười:

- Anh có nghe Chi nó lý do tại sao My không đến?

Hoàng My thoáng bối rối, lại thế nữa, không biết nhờ Chi bẻm mép đó đã nói gì.

- Không ngờ tôi lại bị ghét như thế. Tôi phải làm sao đây?

Phong hơi cúi xuống để nhìn vào mắt Hoàng My, dù không muốn nhưng cô vẫn thấy lao đao vì đôi mắt của Phong:

- Sao anh không hỏi Diễm Chi?

- Tại sao anh phải hỏi Chi chứ?

- Vì chính nó nói điều đó chứ không phải em.

Phong bật cười nhỏ:

- Có nghĩ là anh đã hiểu lầm. Vậy là My không ghét anh.

Hoàng My khẽ cười không nói gì, cô cảm nhận Phong không nhảy mà chỉ diu nhẹ cô trong tay:

- Hôm qua anh đã nói chuyện với Bình về quyết định của mình.

Hoàng My nghe tim đập mạnh khi Phong hơi siết cô vào người anh:

- Thời gian qua anh đã rất cố gắng để làm một người bạn tốt và khi biết em đã quyết định như thế nào với thằng Bình thì anh biết mình sẽ không thể im lặng được nữa.

Vừa lúc đó bản nhạc chấm dứt. Hoàng My định rời khỏi vòng tay Phong nhưng anh đã ghì cô lại, không để phòng nên My ngã hẳn vào lòng Phong:

- I love you.

Tim My như ngừng đập khi nghe tiếng của Phong như lời thì thầm, sau khi nói xong Phong không giữ cô nữa. Hoàng My trở về bàn trong trạng thái ngây ngất như vừa uống một ly rượu mạnh. Đến lúc này thì cô không thể tự gạt bản thân mình nữa là cô đã chờ đợi câu nói này của Phong đến mỗi mòn.

Từ lúc đó đến cuối buổi tiệc, Phong không đến bên cô lần nào nữa. Cho đến lúc My dắt xe để ra về, vừa đến cổng thì đã thấy Phong đang đứng ở góc cây cùng chiếc xe cuộc của mình. Thấy cô, anh dắt xe bước đến rồi nheo mắt:

- Đi xe này mà nói đưa My về thì thật buồn cười, nhưng nếu My muốn, anh sẵn sàng đưa em đến bất cứ nơi nào em thích.

Hoàng My chưa kịp nói gì thì một chiếc xe đã dừng bên cạnh:

- Để anh đưa My về được không?

Hoàng My quay qua nhìn người thanh niên đã đến làm quen lúc nãy. Cô khẽ cười lịch sự:

- Em về với bạn rồi, xin lỗi nhé anh Sang.

Sang đưa đôi mắt có nét gì đó nhìn qua Phong rồi mới miễn cưỡng chạy xe đi.

Hoàng My cho xe chạy chậm chậm bên Phong, cả hai không nói gì nhưng My ước sao con đường cứ dài ra và cũng như Phong, cô sẵn sàng đi như thế này với anh đến bất cứ nơi nào. Tiếc là từ nhà nhỏ Tiên đến nhà cô rất gần, chỉ một lúc cả hai đã đến trước cổng nhà My:

- My vào đi, chúc ngủ ngon!

Hoàng My thấy một chút âm ức dâng lên trong lòng, chẳng lẽ Phong không muốn biết câu trả lời của cô.

My nhìn anh:

- Anh không có gì để nói với em sao?

Phong nhìn cô dụi dàng:

- Cảm ơn em.

Hoàng My tròn mắt nhìn anh:

- Sao lại cảm ơn. Em chưa trả lời anh kia mà.

Phong nắm nhẹ tay cô:

- Lúc nãy em từ chối người bạn trai đó chính là câu trả lời tuyệt vời nhất đối với anh rồi.

Hoàng My chớp mắt nhìn Phong, tự nhiên cô thấy yêu Phong vô cùng vì câu nói đó. Không kiềm được, My ngược lên nhìn Phong yêu thương:

- Có chắc là anh không muốn nghe?

Phong cười cười:

- Không chắc lắm, nhưng anh sẵn sàng đợi.

Hoàng My rút tay ra cười khúc khích:

- Vậy anh cứ đợi đi!

Phong nheo mắt gật đầu:

- Không lâu lắm đâu, anh tin như thế. Khuya rồi, em vào đi!

Hoàng My bước đến bấm chuông, Phong vẫn đứng đó như để chờ My vào nhà, không hiểu sao My không kèm nổi khi thấy dáng vẻ bình dị đó của Phong. Cô liếc vội vào cổng xem vú đã ra chưa rồi chạy nhanh đến hôn mạnh lên má Phong:

- Anh suy nghĩ xem câu trả lời của em là gì?

Phong cứ đứng yên nhìn My khuất vào nhà, niềm hạnh phúc làm cho Phong muốn hét lên vì sung sướng một tình yêu mà anh nghĩ chỉ có trong mơ, nay đã thật sự là của riêng mình.

Đã ba tháng trôi qua, Hoàng My như choáng ngợp trong tình yêu của Phong, cô thấy khâm phục và yêu Phong nhiều hơn vì tính tự lập của anh, nhưng điều làm cho cô buồn là mỗi lần cô hỏi về gia đình anh. Phong luôn nói là anh sẽ kể tất cả cho cô nghe nhưng không phải là bây giờ. My không hỏi nữa vì cô tôn trọng và luôn tin Phong như tin chính bản thân mình. Hôm nay cô muốn dành cho Phong một bất ngờ nên rủ nhỏ Chi đến tìm anh. Cô cũng không quên điều quan trọng là mua một ít trái cây cho đám bạn của Phong.

Vừa bước vào phòng, Hoàng My sững sờ khi thấy Thúy Ngọc đang ngồi trên giường của Phong, Ngọc như ôm cả khuôn mặt của Phong trong tay để bắt gió. Sự xuất hiện của Hoàng My làm mọi người ngẩn ra, Phong đang nhắm mắt nên không thấy cô. Bảo vội cười giả lả:

- Hoàng My đến thăm thằng Phong hả?

Bây giờ Phong mới mở choàng mắt. Anh định bước xuống giường nhưng cảm thấy choáng váng, Thúy Ngọc nhanh nhẹn đỡ anh, tất cả cử chỉ đó đều không lọt qua mắt Hoàng My.

Thúy Ngọc mỉm cười nhìn cô:

- My mới đến hả? Anh Phong bị bệnh nên mình bắt gió giùm.

Hoàng My khẽ cười:

- Vậy hả?

Phong ngồi dậy mỉm cười nhìn cô:

- Hôm nay My không có học sao?

Diễm Chi trả lời Phong, nhưng ánh mắt nhìn Ngọc khó chịu:

- Hôm nay tụi em được nghỉ nên đến thăm anh đó chứ.

Thúy Ngọc đứng lên:

- Thôi em về đây. Nếu anh Phong cần gì cứ gọi em nghe.

Câu nói rõ ràng là khiêu khích. Diễm Chi bực bội nhìn theo.

Bảo bèn lên tiếng:

- Lại có lộc ăn. Cảm ơn My và Chi nhé!

Hoàng My nãy giờ không nói gì, cô ngược lên nhìn Phong:

- Anh bị bệnh hồi nào vậy?

Phong mỉm cười:

- Hôm qua đi dạy nên mắc mưa.

Hoàng My bước lại ngồi kế bên Phong, khẽ liếc về phía mọi người đang đùa giỡn, cô đưa tay lên sờ trán anh rồi hỏi nhỏ:

- Sao anh nóng quá vậy?

Phong nói vô tình:

- Anh không sao, lúc nãy Thúy Ngọc mới mua thuốc cho anh rồi.

Hoàng My nhíu mày:

- Bộ mỗi lần anh bệnh, Thúy Ngọc đều lo như vậy à?

Phong nhìn cô đăm đăm:

- Em sao vậy?

- Không có gì. Em chỉ hỏi cho biết thôi.

Phong nhìn cô không nói gì. Bỗng Hoàng lên tiếng:

- Hôm qua Phong đày tụi anh đủ thứ. Bây giờ My đến rồi, anh giao nói lại cho em đó.

Diễm Chi chanh chua:

- Nhưng em chắc chắn người lo cho anh Phong nhất không phải là mấy anh.

Cả bọn bật cười, mọi người đều hiểu Diễm Chi muốn nói ai. Hùng vừa cười vừa nói:

- Có nhiều lúc anh mơ ước mình được như thằng Phong vậy.

Bình tự nãy giờ không nói gì, vội lên tiếng:

- Tụi bây đừng đùa nữa, nói gì kỳ vậy?

Hùng cãi lại:

- Tao nói chơi thôi mà, ai mà không hiểu.

Phong chỉ cười lắc đầu chào thua mấy thằng bạn.

Ngồi một lúc Hoàng My và Chi đứng lên để ra về, Phong cũng đứng lên nhưng Hoàng My đã ngăn lại:

- Anh nằm nghỉ đi, khỏi đưa tụi em.

Nhưng Phong chỉ cười:

- Để anh đưa em xuống cổng.

Hoàng My biết có nói cũng không cản được Phong. Cô đành chào tất cả ra về, nhưng với Bình, cô cảm thấy ái ngại vì có nhiều lúc cô bắt gặp đôi mắt Bình như đau khổ thẳm lặng vì vậy Hoàng My rất hạn chế khi đến đây. Diễm Chi đi xuống trước để lấy xe hay nói đúng hơn cô muốn cho Phong và Hoàng My được tự nhiên. Phong hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy My?

- Không nghĩ gì cả.

Phong nhìn cô:

- Em đừng giận. Lúc nãy tụi nó chỉ nói đùa thôi.

Hoàng My mỉm cười:

- Em có nói gì đâu, sao anh giải thích hoài vậy.

Phong vẫn nói như muốn cô hiểu:

- Thúy Ngọc vô tư và tốt lắm. Em đừng hiểu lầm.

Hoàng My hơi quay mặt chỗ khác không nói gì. Bỗng Phong thì thầm khi cô và anh đến góc cầu thang hơi khuất:

- Ba ngày không gặp, anh nhớ em quá!

Nói xong, Phong đưa mắt nhìn xung quanh, rồi hôn phớt lên môi cô:

- Nhớ anh không?

- Không.

Phong vờ trợn mắt:

- Cái gì? Em nói lại xem.

Hoàng My bật cười khúc khích:

- Không nhớ, anh làm gì được em.

Phong lầm lì nhìn cô rồi kéo mạnh Hoàng My vào lòng mình:

- Em nói lại xem.

Hoàng My hoảng hốt:

- Buông em ra, coi chừng người ta thấy đó.

Lâm Phong bướng bỉnh:

- Kệ họ. Trả lời anh đi, có nhớ anh không?

Hoàng My phì cười, cô ngộ nguậy trong lòng Phong:

- Chẳng lẽ em đến, anh không hiểu sao?

- Không!

Hoàng My đưa mắt nhìn quanh, hành lang vắng tanh. Cô xúc động thì thầm bên tai Phong:

- Em nhớ anh lắm.

Phong mỉm cười hài lòng, anh hôn phớt lên môi cô rồi mới buông ra.

Hoàng My nhăn mặt:

- Anh gan vừa thôi. Lỡ người ta thấy thì sao?

Phong tỉnh bơ:

- Có gì đâu, anh chỉ yêu em thôi mà.

Hoàng My bặm môi néo Phong một cái, anh oằn người lại vì đau. Phong xuýt xoa:

- Em không sợ anh đau sao?

Hoàng My trề môi:

- Không, cho anh bỏ tật.

Lâm Phong phì cười, anh định cúi xuống nhưng Hoàng My đã đưa tay ngăn lại và chạy xuống cầu thang khúc khích cười. Phong cũng mỉm cười bước xuống theo cô. Ôi! Cô bé anh yêu sao mà trẻ con đến vậy?